

Elisa van Spronsen

een
politiepaard
werd

Zwijisen, dé leesspecialist sinds 1846. Ruim 80% van de kinderen leert op school lezen met Zwijisen. Lezen is de basis voor leren: van rekenen tot schrijven, van geschiedenis tot aardrijkskunde. Zwijisen, voor een leven lang leesplezier!

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P	
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P

paarden

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

1e druk 2021

ISBN 978.90.487.3952.3

NUR 282

© Uitgeverij Zwijisen B.V. Tilburg, 2021

Tekst: Elisa van Spronsen

Illustraties: Katrien Holland

Ontwerp en opmaak: Masja Mols

Voor België:

Uitgeverij Zwijisen.be, Antwerpen

D/2021/1919/115

Behoudens de uitzonderingen in de Auteurswet mag niets uit deze uitgave worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor licenties voor knipselkranten en -diensten of voor het overnemen voor onderwijsdoeleinden kunt u contact opnemen met de Stichting PRO: www.stichting-pro.nl. Voor meer informatie over auteursrecht in het onderwijs gaat u naar www.onderwijsauteursrecht.nl.

Inhoud

Het nieuwe huis 9

Meester Luuk, Jim en de roze meisjes 17

Sjef Snor 26

Alleen thuis 34

De vrouw in het streepjespak 41

Lawaai 46

De slappe lach in de stal 56

De geheime proef 62

Slecht nieuws 72

Achter de dief aan 74

De afspraak 87

Wist jij dit al over de bereden politie? 90

Het nieuwe huis

'Tadaa!' roept papa vrolijk. 'Dit is ons nieuwe huis.'
Soesja blijft op het tuinpad staan. Ze staart naar het meest vervallen huisje dat ze ooit in haar leven heeft gezien. Haar mond valt open van verbazing. 'Gaan we hier serieus wonen?'

Pap knikt opgetogen. Aan zijn glimlach te zien, meent hij het echt.

'Ik ga alvast wat dozen uitladen.' Hij geeft haar een knipoog en loopt fluitend naar de auto, die nog op de oprit staat.

'Hoi nieuw huis,' mompelt Soesja zacht, terwijl ze de gevel eens goed bekijkt. De voordeur is overwoekerd met rozen. Ze moet meteen denken aan het sprookje van Doornrosje. Hoe krijgen ze die voordeur straks in hemelsnaam open? Met al die doorns? De groene verf van de kozijnen is hartstikke afgebladderd. En dan die spinnenwebben ... In ieder hoekje van het raam zit er wel één. Niet dat Soesja bang voor spinnen is. Tuurlijk niet. Ze is niet voor niets altijd het stoerste meisje van de klas geweest. Maar om er nou meteen tussen te gaan wonen?

Het begint te miezeren. Soesja schuifelt door het natte gras. Ze tikt tegen het raam naast de deur.

Het glas springt meteen kapot en een scherf snijdt in haar hand. Een druppel bloed stroomt over haar pols. 'Au!' roept ze kwaad. Ze drukt haar vinger op de snee en bijt haar kiezen op elkaar. Ondertussen probeert ze heel hard NIET aan haar oude fijne flat in de stad te denken. Waar papa alle muren in zachte kleuren had geverfd. Waar het mooi en licht was. Waar je vanuit het dakraam alle gezellige lampjes van de stad kon zien. Waar ze samen met haar beste vriend Mimoen speurwerk deed. (Honderd zaken losten ze samen op. Honderd!)

Maar ... waar ineens binnen een jaar ook van alles veranderde. Papa's groentewinkel moest sluiten, omdat er niet genoeg klanten meer kwamen. De mensen kochten hun peren en komkommers voortaan bij de grote, nieuwe supermarkt aan de rand van de stad. Er was niet veel geld en papa kon geen nieuwe baan vinden. Dat waren wel heel veel zorgen tegelijk!

Soesja slikt een traan weg. Ze besluit om niet meer aan haar oude huis te denken. Daar wordt ze alleen maar treurig van.

'Gaat het, Soesje?' Ze was zo diep in gedachten verzonken dat ze papa niet aan hoorde komen. Papa is de enige die haar Soesje mag noemen. Hij slaat een arm om haar heen. Zijn blauwe wollen trui ruikt gelukkig nog wel steeds naar papa.

'Het went echt wel,' zegt papa.

Ze gelooft er geen barst van.

'Ga je mee bij de stallen kijken?' Papa wrijft in zijn handen. Hij heeft er zin in.

'Goed.' Ze haalt haar schouders op. 'Ik heb toch niets anders te doen.'

Soesja sjokt achter papa aan. Ze is nog steeds verdrietig, maar stiekem ook wel een beetje nieuwsgierig. Het is namelijk best bijzonder als je tussen een stel paarden gaat wonen. Want dat is precies de reden waarom ze hiernaartoe zijn verhuisd.

Papa is nu Hoofd Verzorging bij de Bereden Politie. De 'bereden politie' is een ander woord voor 'politie te paard'. Papa sprong een gat in de lucht toen hij hoorde dat hij de baan kreeg. Zo blij was hij. Eindelijk werk! Vaarwel geldzorgen! Hij kocht meteen een grote taart om het te vieren. Aan Soesja werd niets gevraagd. Natuurlijk was ze blij voor papa. Maar ze moest wel verhuizen. Naar een dorp 177 kilometer verderop. Zonder een station en met maar één bus.

'Kijk, dit zijn alle heren.' Papa schuift de deur van de stal open. 'Tadaa!'

In de schemering ziet Soesja twee rijen met boxen. Vijf links, vijf rechts. Negen paardenhoofden kijken op. Ze hinniken. Soesja weet dat paarden *hoofden* hebben en geen koppen. Ook hebben ze geen poten,

maar *benen*. Omdat paarden **edele** dieren zijn. Maar dat is alles wat ze weet. Ze vindt paarden nu eenmaal niet zo boeiend.

Papa snuift. 'Zo heerlijk, die geur van hooi. Dat doet me zo denken aan mijn jeugd op de boerderij.'

Soesja humt. Ze weet het niet. Misschien kan ze aan die geur wennen. Maar misschien ook niet.

Pap loopt heen en weer, op zoek naar een lichtknopje. 'Ook al kapot,' zucht hij. 'Ik schrijf het meteen op mijn kluslijst.'

'Pap?' vraagt Soesja. 'Waarom zei je daarnet eigenlijk "heren"?''

'In deze stal hebben we alleen ruinen.'

Ruinen? Soesja heeft nog nooit van dat woord gehoord.

'Ruinen zijn mannetjespaarden, hengsten dus, die gecastreerd zijn,' legt papa uit. 'Ze hebben geen zaadbollen meer. Ze kunnen dus geen veulentjes meer maken. Bij de politie werken meestal ruinen. Die kun je het beste trainen. Ze zijn rustig en luisteren goed.'

'Zitten er dan nooit vrouwtjespaarden bij?'

'Jawel hoor. Merries werken ook voor de politie. Alleen niet zo vaak.'

'Wat raar.' Soesja vindt meiden meestal een stuk stoerder dan jongens. Daar is ze zelf een goed voorbeeld van.

'En hengsten? Die zijn zeker te wild?'

Pap knikt. 'Precies.'

En dat snapt Soesja dan ook wel weer.

Ze vinden toch een lampje dat wel werkt. Soesja slentert wat door de stal. Pap legt het verschil tussen hooi en stro uit. Hooi is gedroogd gras. Dat eten de paarden. Stro ligt in de stal, is geel van kleur en zorgt voor een fijn warm plekje.

Bij een bruin paard blijft Soesja staan. KEES leest ze op het bordje. Ze bekijkt het dier en aait met één vinger over zijn bles. Kees briest en wappert wild met zijn manen. Van schrikt deinst Soesja achteruit. Eigenlijk vindt ze paarden eng, al zal ze dat nooit hardop zeggen. Ze zijn groot. En hun tanden zijn dat ook.

Papa schiet in de lach en Soesja werpt hem haar meest dodelijke blik toe. 'Ik schrok me rot!'

'Als een paard briest, voelt hij zich op zijn gemak. Een goed teken dus,' zegt papa

'Ja ja, dat zal wel,' moppert Soesja.

Pap trekt een pluk hooi uit de ruif.

'Hier,' zegt hij. 'Geef dit maar aan Kees. Voer hem met de platte hand. Altijd! Doe je dat niet? Dan knabbelt hij je vingers eraf. Niet om jou te pesten, hoor. Maar hij ziet gewoon het verschil niet tussen vingers en hooi.'

Soesja grist het hooi uit paps handen. Als hij zich omdraait, gooit ze het bosje vlug naar Kees. Mooi niet dat ze zo'n eng beest gaat voeren. Straks bijt hij haar vingers er nog af. leuw!

'Ik schep nog even wat poep,' roept papa. 'Uitmesten behoort ook tot mijn taken.'

Soesja twijfelt. Zal ze ook een schep pakken? Pap vindt het vast fijn als ze hem even helpt. Maar dan valt haar oog op nog een naambordje. HORS staat er in grote letters. Ze springt op een baal stro en gluurt tussen de tralies van de box door. Maar een paard is nergens te bekennen.

'Waar is Hors?' vraagt ze. 'Toch niet ontsnapt?' Even voelt ze een fijne, spannende kriebel in haar buik. Een verdwenen paard, dat klinkt interessant. Ze zou hem kunnen opsporen. Net zoals ze speurwerk deed in de

stad. Met Mimoen. Samen waren ze een kei in speuren. Ze hadden zelfs een keer een ontsnapte hagedis opgespoord.

Pap zet zijn schep neer. 'Nee,' zegt hij. 'Hors is niet ontsnapt. Het is vast de naam van het nieuwe paard dat morgen komt. Om drie uur wordt ze door mijn baas gebracht, dus dan ben je al terug uit school.' 'Ze?' vraagt Soesja. 'Zei je nou "ze"? Komt er een merrie?'

Pap krabt op zijn kin. 'Tja. Volgens mij hadden ze het echt over een "zij". We zullen het morgen wel zien.'

Pap gaapt en wrijft in zijn ogen. Ook Soesja merkt nu pas hoe moe ze is na die lange reis.

'Kom,' zegt pap. 'Genoeg gewerkt. Morgen is er weer een dag. We gaan een kop soep eten, en dan, hup, naar bed.' Hij pakt haar hand en in het donker lopen ze terug naar het vervallen huis.

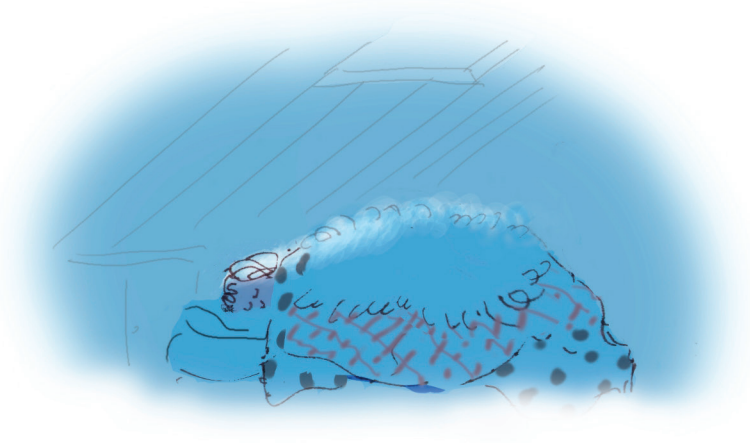
Die avond slaapt Soesja in haar nieuwe kamer. Met twee dekens, drie slaapzakken en een vachtje. En nog steeds heeft ze het koud. De herfstwind giert door het kapotte raam.

'Slaap lekker,' zegt papa. Hij geeft haar een knuffel. Op zijn handen zitten schrammen van de rozen-doorns. Maar de voordeur kan nu gelukkig wel open! De kluslijst piept uit zijn broekzak. 'Morgen ga ik de ramen fiksen, echt waar!' belooft hij. Zachtjes sluit hij de deur.

Soesja krult zich op. Ze luistert naar de geluiden van het nieuwe huis. Ze hoort geen geklingel van trams en geen geklets op straat. Wel hoort ze de regen die hard op het dak klettert. Ook de storm krijgt er zo te horen steeds meer zin in. Er valt een druppel water op haar hoofd. 'O, nee,' kreunt ze. Straks is dat dak nog lek! Ze kruipt nog een stukje dieper onder de dekens.

Drie zinnnetjes spoken nog een hele tijd door haar hoofd:

1. Als ik hier maar wen!
2. Als de kinderen op mijn nieuwe school maar een beetje aardig zijn.
3. En ... als dit huis vannacht maar niet instort!

Meester Luuk, Jim en de roze meisjes

'Jongens en meisjes,' zegt meester Luuk. 'Dit is Soesja.' Hij geeft haar een knikje. 'Wil je iets over jezelf vertellen?'

'Ja hoor,' antwoordt ze zacht. Deze vraag had ze verwacht. Wat ze niet had verwacht, was dat de meester zo gek praatte. Hij zei niet 'vertellen' maar 'vertel'n'. Alsof hij ineens heel veel haast had, en daarom de 'e' maar even inslikte. Maar gelukkig klinkt meester Luuk verder wel heel aardig. En ze mag ook gewoon 'je' tegen hem zeggen. In de stad sprak je de meesters en juffen altijd aan met 'u'.

Soesja haalt diep adem. 'Ik ben Soesja, negen jaar, en ik kom uit een grote stad. Mijn vader was eerst groenteboer en nu is hij Hoofd Verzorging bij de Bereden Politie. Daarom zijn we dus verhuisd. We wonen op het terrein bij de stallen. Ons huis moet nog worden verbouwd ...'

De klas begint meteen door elkaar te roepen. Drie meisjes, die alle drie een roze trui dragen, slaken een gil.

'Wat gaaf! Je woont gewoon tussen de paarden.

Mag je er ook op rijden?' roept de eerste.

'Mag ik vandaag bij je spelen?' roept de tweede.

'Dan neem ik mijn cap mee.'

**Ben je gek op paarden?
Lees dan alle boeken over
het politiepaard Hors!**

Soesja is verhuisd.
Ze woont nu bij een stal voor politiepaarden!
Eigenlijk vindt ze paarden maar niets.
Maar dan ontmoet ze Hors, een vrolijke en
eigenwijze merrie.
Hors moet een proef doen om te laten zien
dat ze een geschikt politiepaard is.
Maar of dit gaat dit lukken ...

*Met illustraties van
Katrien Holland*

NUR 282

z w i j s e n